

РЕШЕНИЕ

№ 1160

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10944** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на СДВР срещу съдебно решение без номер от 12.09.2023 г. по н.а.х.д. № 9813/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 11 състав, с което е отменен електронен фиш, серия К, № 5893995, издаден от СДВР, с който, на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на М. Т. М. е наложена глоба в размер на 800 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат твърдения за неправилност на решението поради противоречие с материалния закон. Касаторът оспорва извода на въззивния съд относно непрецизната формулировката на санкционната норма. Сочи, че твърдяното нарушение при издаване на процесния електронен фиш е несъществено, поради което същото не опорочава процедурата по събиране на доказателства във връзка с установяване на нарушението. Моли за отмяна на решението и потвърждаване на електронния фиш. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Ответникът по касационната жалба - М. Т. М., не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да отмени електронния фиш, районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като електронният фиш не отговаря на изискването за надлежна индивидуализация на приложената санкционна норма, посредством препращане към някоя от хипотезите на ал.1-3 на чл. 182 от ЗДвП, което от своя страна е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Настоящият съдебен състав не споделя направените от СРС правни изводи по следните съображения: Действително, в случая не е извършено препращане към размера на предвидената глоба, но допуснатата неточност не води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Изрично е дефинирана нарушената законова норма, а именно чл. 21, ал. 1 ЗДвП, както и санкционната норма, която определя размера на наказанието. Установеният размер на превишението, допуснато в рамките на населено място, а именно 39 км/ч, не възпрепятства определянето на фиксираната по размер глоба. В този смисъл е и преобладаващата практика на АССГ, обективирана в решение № 1744/20.03.2023 г. по КНАХД №1273/2023 г.; решение № 2345/06.04.2023 г. по КНАХД № 838/2023 г.; решение № 2447/10.04.2023 г. по КНАХД № 93/2023 г.; решение № 6643/06.11.2023 г. по КНАХД № 7377/2023 г. Настоящият съдебен състав не намира основание да се отклони от становището, че допуснатият пропуск не накърнява правото на защита на наказаното лице. Допуснатата в електронния фиш непрецизност с непосочването на привръзка със съответната хипотеза от основния състав на нарушението по чл. 182, ал. 1 от ЗДвП не е съществено процесуално нарушение, което да е основание за отмяна на фиша, като незаконосъобразен. Това е така, тъй като от съдържанието на обстоятелствената част на ЕФ, а именно: описанието, че измерената скорост е в населено място, стойността на измерената от АТСС скорост - 89 км/ч /прецизирана с 3 % отклонение в полза на нарушителя/, както и посочването на конкретното превишение на разрешената скорост - 39 км/ч, ясно и недвусмислено сочат, че М. Т. М. е санкциониран за повторно извършено нарушение на разпоредбата на чл. 182, ал. 1 от ЗДвП, в хипотезата на т. 4 от същата, където законодателят е предвидил глоба с точно

фиксиран размер от 400 лева, съответно, двойният ѝ размер, съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е 800 лева. Следователно ЕФ отговоря на изискванията за форма с посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП задължителни реквизити.

На следващо място, съдът не е изпълнил задължителните му указания /чл. 224 АПК/, дадени със съдебно решение от 11.07.2023г по кнахд 5227/ 2023г на АССГ, като не е събрал доказателства кога предходно издадения ЕФ, цитиран в процесния ЕФ, и основание да се приеме, че нарушението е извършено в условията на повторност е влязъл в законна сила. Съдът не е изложил никакви мотиви във връзка със задължителните указания, дадени от касационната инстанция. Липсата на фактически установявания и мотиви относно съществени за предмета на спора факти и неизпълнението на задължителните указания на касационната инстанция, както и с оглед на гореизложеното, че не е налице съществено процесуално нарушение при издаване на ЕФ /противно на доводите на въззивния съд/ представляват съществени нарушения на процесуалните правила, които обосновават отмяна на решението.

С оглед нормата на чл. 227 ал.1 АПК и предвид, че решението на СРС подлежи на отмяна повторно, АССГ не следва да връща делото за ново разглеждане, а да го реши по същество.

В обжалваният ЕФ изрично е посочено, че нарушението е извършено при условията на повторност, като е посочен видът и номера на акта, въз основа на който наказващият орган е приел наличието от обективна страна на този съставомерен признак. Факт е, че не е посочено кога предходно издаден ЕФ К 3639494, въз основа на който е прието, че нарушението е в условията на повторност, е влязъл в сила. Това обаче, е лесно установимо от ангажираните по преписката доказателства. Видно от справка картон на водача и приложеното съобщение за връчване, предходно издадения ЕФ К 3639494 е връчен на 22.01.2022г. Следователно и предвид липсата на твърдения, че е бил обжалван, както и доказателства за това, същият е влязъл в сила на 6.02.2022г. Знанието на М. Т. за наличието на този ЕФ се доказва от приложеното съобщение за връчването му, удостоверено с подписа на лицето. Процесното нарушение е извършено на 6.05.2022г, тоест в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К 3639494. Налице са предпоставките, да се приеме, че процесното нарушение е извършено в условията на повторност по см на § 6 т.33 от ДР на ЗДвП.

С оглед горното, че процедурата за издаване на процесния Електронен фиш за налагане на глоба за установеното с автоматизирано техническо средство нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е проведена при наличието на предпоставките за приложението ѝ по чл. 189, ал.4, изр. 2 от ЗДвП вр. § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП и вр. с Наредба № 8121з-532/2015 г., ЕФ съдържа всички изискуеми реквизити по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, и че извършеното нарушение е доказано по безспорен и несъмнен начин, като размерът на наложеното на нарушителя административно наказание съгласно нормата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП е абсолютно определен, в случая при условията на повторност, то ЕФ следва да се потвърди.

Предвид изложеното, оспореното решение следва да се отмени, като вместо него се потвърди ЕФ.

Относно разноските: Касаторът претендира юриск. възнаграждение, поради което на същият се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 12.09.2023 г. по н.а.х.д. № 9813/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 11 състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш, серия К, № 5893995, издаден от СДВР, с който, на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на М. Т. М. е наложена глоба в размер на 800 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА М. Т. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: